

ZANIB MIAN

**GEÏLLUSTREERD DOOR
NASAYA MAFARIDIK**

PLANEET

OMAR

ONVERWACHTE

SUPER

SPION

'OLT

Oorspronkelijke titel *Planet Omar: Unexpected Super Spy*

Oorspronkelijke uitgever Hodder Children's Books

Copyright text © 2020 Zanib Mian

Copyright illustrations © 2020 Nasaya Mafaridik

This translation of *Planet Omar: Planet Omar: Unexpected Super Spy*

is published by Singel Uitgeverijen by arrangement with Hachette

Children's Group Ltd. All rights reserved.

Copyright vertaling © 2020 Edward van de Vendel / Uitgeverij Volt

Omslag Hodder en BAQUP

Omslagbeeld © Nasaya Mafaridik

Binnenwerk Mark Heuveling - Mark Maker

ISBN 978 90 214 2078 3 / NUR 282

www.uitgeverijvolt.nl

VOLT

Dit boek is opgedragen aan alle kinderen
die weleens iets voor iemand doen,
gewoon, voor een glimlach.

charlie

mijn beste vriend

grinnikt altijd al
zijn tanden bloot

is ZO lenig, echt
ongelooflijk!

heeft nog nooit
pindakaas gegeten
en wil dat ook
nooit gaan doen

daniël

pestte Charlie
en mij altijd,
maar nu
zijn we vrienden

zijn zusje Suzy
moet heel vaak
naar het ziekenhuis
en dus gedraagt
Daniël zich thuis
altijd heel netjes

op school
gedraagt
hij zich soms
helemaal niet

heeft heel verrassende hobby's

mevrouw roberta

heeft ontdekt dat
ze biryani lekkerder
vindt dan biefstuk

woont naast ons

ik weet
nooit wat ze
van plan is

dit vest heeft
ze in vier
verschillende
kleuren

ik

پیلو

toen ik klein was
heb ik Urdu geleerd,
maar dat ben ik nu
allemaal vergeten

ik kan het woord
'consciëntieus'*
niet uitspreken,
maar ik weet wel
wat het betekent

ik heb mijn voet
een keer zeven
minuten lang in
een vijver met
vissen gehouden,
ook al voelde ik
ze knabbelen

sparen gaat
steeds beter

* dat betekent gewetensvol... gebruik het
in een zin en ik weet zeker dat je juf
of meester omvalt van verbazing

KILL

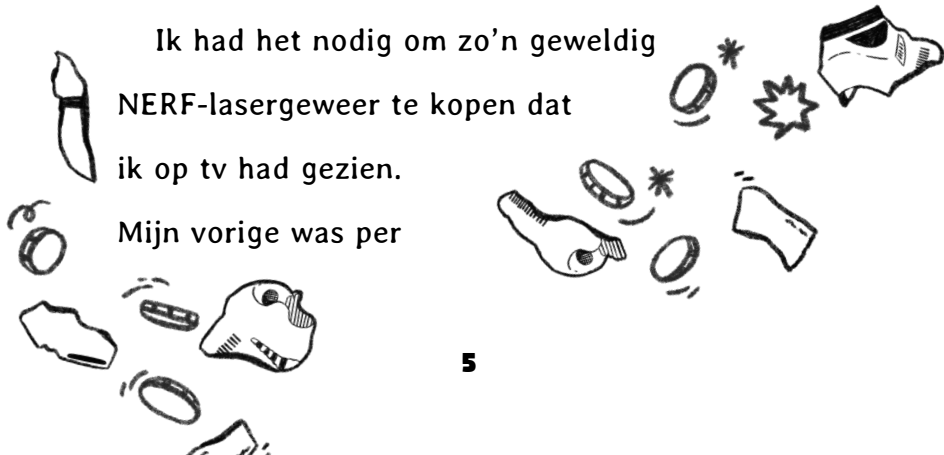
HOOFDSTUK 1

ABAMMMM!

Dat was het geluid van mijn stenen Stormtrooper-spaarpot die in honderd stukjes viel. Ik hield hem ondersteboven en sloeg hem tegen de stalen poot van mijn tafel, want dat leek me een goede manier om het geld eruit te krijgen. Dat was het niet. Maar ik had in elk geval nu wel mijn geld, en het leek **VEEL**.

Ik had het nodig om zo'n geweldig NERF-lasergeweef te kopen dat ik op tv had gezien.

Mijn vorige was per

ongeluk kapot gegaan toen we bij mijn neef Reza thuis een NERF-gevecht hielden. Ik zag al helemaal voor me hoe iedereen veranderde in

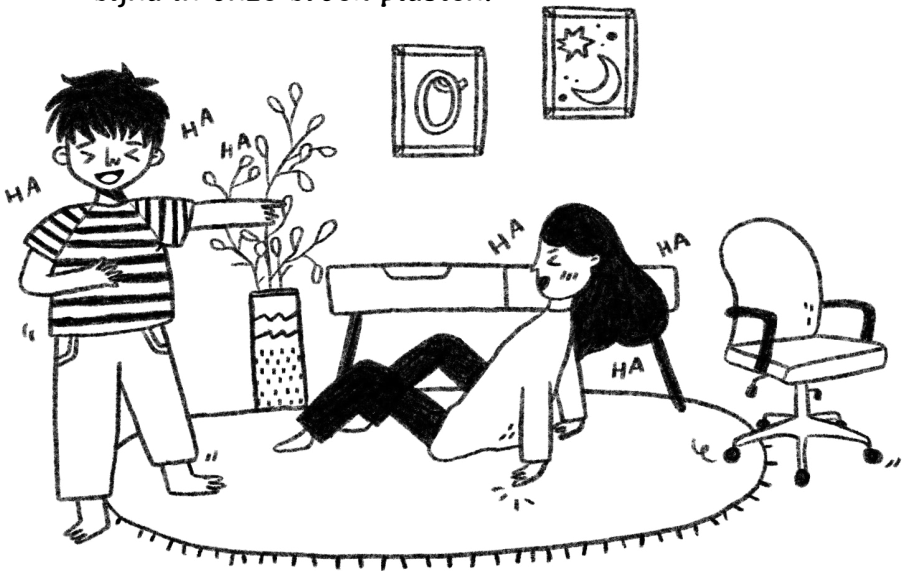
**MENSENETENDE REUZEN MET
EEN GEZICHT VOL GROENE
WRATTEN**

en ik liet me een beetje meeslepen. Dat is het leukste aan zo'n gevecht – dat je net doet alsof je wegrent voor iets wat veel enger is dan je neefjes en je vrienden.

Ik was mijn schat aan het tellen toen Maryam binnenkwam. Ze zei: **'WAT BEN JE TOCH EEN SUKKEL.** Je weet toch wel dat er aan de onderkant zo'n rubber dingetje zit waarmee je hem open kunt doen?'

'Weet ik,' zei ik. Eigenlijk wist ik het niet, dus ik voelde me best stom en ik zocht snel

naar iets slims om te zeggen. In de tussentijd ging Maryam op mijn draaistoel zitten, maar die bepaalde zelf wel wat hij deed en rolde weg. Ze zakte dus naast de stoel en viel op de grond, en toen moesten we allebei zo hard lachen dat we bijna in onze broek plasten.

Daarna ging ze terug naar haar kamer en ik ging al mijn munten en briefgeld tellen. Alles bij elkaar had ik 42 euro en 53 cent. Geweldig – dat was vast genoeg om mijn lasergeweer

te kopen! Ik leende mama's telefoon en belde mijn beste vriend Charlie op om het hem te vertellen.

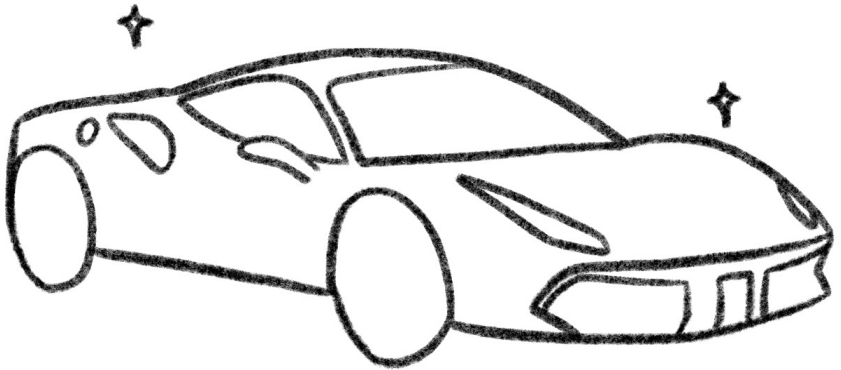
**'WOJOO!
HOE KOM JIJ
AAN ZOVEEL GELD?'** zei hij.

'Ik heb al het geld dat ik voor het Suikerfeest kreeg en al het geld dat ik voor mijn verjaardag kreeg erin gedaan. Papa zei dat het, als ik alles opspaarde, de moeite waard zou zijn om te wachten tot ik het nodig had voor iets geweldigs.'

'Ja man, wat goed. Als ik geld heb geef ik het dezelfde minuut nog uit.'

Ik zei tegen Charlie dat ik dat ook altijd deed, maar toen bedacht ik dat ik op een dag, als ik genoeg gespaard had, mensen kon betalen om me in hun auto te laten rijden. Ook al ben ik nog maar een kind. En misschien zou ik dan ook

genoeg geld hebben om een Ferrari te kopen, want die kosten maar iets van 175 000 euro, en het duurt vast niet zo lang om dat bij elkaar te sparen.

Mama riep naar boven dat ik de telefoon moest neerleggen en mijn schoenen aan moest doen, want het was tijd om naar de moskee te gaan. Maar ze zei het heel vriendelijk en ze noemde me zelfs liefje, dus ik dacht niet dat het heel dringend was en bleef doorpraten met Charlie en dagdromen over mijn Ferrari. Charlie was ook aan het dagdromen, want ik zei dat ik ook mensen zou betalen om hem te laten rijden.

Toen kwam mama mijn oren eraf toeteren:

**'IK ZEI DAT JE
JE SCHOENEN AAN
MOEST DOEN!'**

Iew!

'Dag, Charlie.'

De bezoeken aan de moskee waren nog leuker geworden nu papa ook mee kwam. Hij had iets geregeld waardoor hij niet meer op zaterdag naar zijn laboratorium hoefde, wat betekende dat er nu leukere dingen in het weekend konden gebeuren. We zijn laatst zelfs wezen karten, en dat was de

BESTE ZATERDAG OOIT!

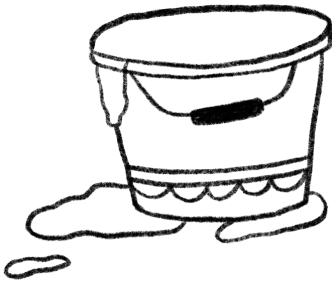
SLIK. Ik kon mijn linkerschoen niet vinden en mama zou uit haar dak gaan als ik dit niet binnen vijftien milliseconden voor

elkaar kreeg... Yes! Ik zag hem op de bank
liggen en ik pakte hem snel, want papa stond
naar me te kijken met een gezicht
dat leek op die emoji met zijn mond
in één strakke lijn. Maar toen ik hem
aan wilde trekken, zag ik dat hij een
behandeling gekregen had met het

SPEELSLIJM van mijn kleine

broertje Esa.

Ik durfde niet te klagen
of te gaan zoeken naar
andere schoenen, dus ik
liet mijn voet erin glijden.

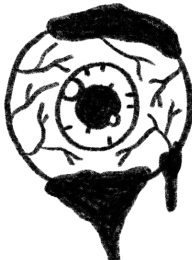
Het was AFSCHUWELIJK. Alsof ik op een

ZILTJARD

ZOMBIE-OOGBOLLEN

stapte.

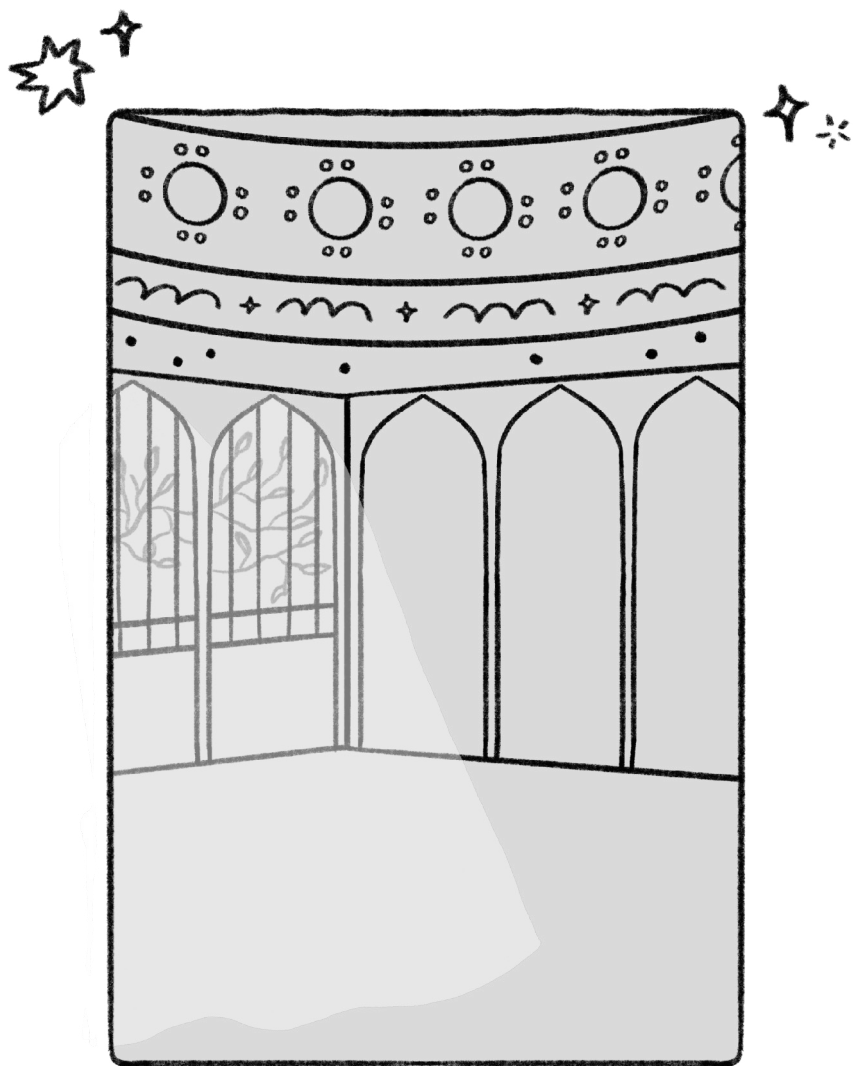
IEWWWWWWWWWWW.

Ik **SOPTTE** en **ZOMPTE** naar Pinda (dat is onze auto) en sprong erin.

In de moskee ging Esa, toen we aan het bidden waren, op mijn hoofd zitten en maakte me aan het lachen. Ik moest mezelf in bedwang zien te houden, want anders werd het echt de slappe lach, dus ik stelde me voor dat er een **MEGACRIMINEEL** was die me in de houdgreep hield, en dat hij, als ik hardop lachte, het hele universum op zou blazen, maar me zou loslaten als ik me zo stil hield als een muis, en dan was het universum gered...

PFJOE, het lukte. Ik was behoorlijk tevreden over mezelf, vooral toen papa zich na het gebed omdraaide naar mij en me een knipoog gaf. Ik weet waarom hij dat deed. Om te laten zien dat hij zag dat Esa op mijn hoofd zat en dat hij trots was op hoe ik daarmee was

omgegaan. En ook omdat hij in een goede bui was. Hij is altijd in een goede bui in de moskee, als we daar zijn glimlacht hij op een andere manier. Misschien is het een **GEHEIME GLIMLACH**, alleen voor Allah of zo. Ik denk dat hij heel blij is dat we dicht bij ons nieuwe huis zo'n fijne moskee hebben gevonden. Alle andere die we van mama toen we net verhuisd waren uit moesten proberen waren heel ver weg. Papa zegt dat hij blij is dat de sfeer in deze moskee ervoor zorgt dat hij zich dicht bij Allah voelt. Mama en papa houden van die sfeer en ze zeggen dat je die niet in elke moskee vindt. Iedereen is aardig voor elkaar en het is er rustig en op zonnige dagen stroomt er heel veel licht door de ramen.

m